

ANA
BLANDIANA

SE FACE
LINIȘTE
ÎN MINE

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

CUPRINS

Din când în când	4
Ca două oglinzi	6
Totul este miracol	8
Două tuneluri	10
Mi-ar fi plăcut	12
Jumătate nu, jumătate da	14
Ceea ce nu se întâmplă	16
Asemenea sfântului, poetul	18
De dimineața până seara	20
Poporul ierbii	22
Picurare	24
Ecranul vălurit	26
Inadecvare	28
Ouroboros	30
Nu știu	32
Trecere	34
Ursoaica nebună	36
Imaginea mării	38
Senzația de eternitate	40
De sărbători	42
Mărțișor	44
Oglinzi	46
Inorog	48
Destin cu înlocuitori	50
Drumuri	52
Umiliță	54

Umbră	56
Corupție	58
Mai departe	60
Cineva	62
Așa cum	64
Nu semăn cu nimeni	66
Barcă	68
Înlocuire	70
Jumătate de centimetru	72
Tot eu	74
Fragmentele	76
8	78
Repetiție	80
Povestea Atlantidei	82
Rugăciune	84
Într-o expoziție	86
Ceea ce ține locul	88
Mi-e somn	90
Până la capăt	92
Cununa de aur	94
Comparație	96
Discurs	98
Invers	100
În centrul atenției	102
Statuia poetului	104
Obișnuirea cu răul	106

Cronologie	108
Trezire	110
Pe muchia zării	112
La celălalt capăt	114
În lipsa cuvintelor	116
Vârste	118
O vină	120
Nimic	122
Harta	124
Compașiunea	126
La sfârșitul lui august	128
Scara spre cer	130
Pe sârmă	132
Dialectică	134
Pegași	136
Ca o limbă de clopot	138
Carte de joc	140
Invocație	144
Programare	146
Porunca uitării	148
Mesaje	150
Mojar	152

DIN CÂND ÎN CÂND

Din când în când se face liniște în mine
ca și cum istoria s-ar fi oprit.
E ca o lumină imensă
pe o câmpie fără sfârșit,
un amestec de bucurie și spaimă
ca în fața lui Dumnezeu.
Știu că ține doar o secundă, dar simt
că așa ar putea fi mereu,
dacă aș avea destulă putere
să plec convinsă că vin înapoi,
cum pleacă păsările
în fiecare toamnă
spre viața lor de apoi.

CA DOUĂ OGLINZI

Ce odihnitoare lunecare pe
nervurile frunzei
după reguli de circulație eterne,
fără spaima vreunui accident
în singurătatea care se-așterne

în cel mai întins și fără prihană
dintre imperii,
unde trăiesc fericite și nestrăine-ntre ele
popoarele verii.

Nestrăină nici eu de tot ce uit
și mi-e dor
înaintez prin clorofilă ușor
ca printr-un păcat
din care se zămislește
atât de odihnitoare uitarea
trecutului neterminat.

Uitarea și-aducerea-minte
topite-mpreună
în verdele de la capătul firii,
atât de zadarnic neîmpăcate,
ca două oglinzi puse față în față
ca să nu vadă nimic,
cum stau în fața altarului mirii.

TOTUL ESTE MIRACOL

Asemenea universului
care s-a născut singur
fără să știe din ce,
miracolul este fără început,
închegat din miliarde de
miracole mai mici,
părți ale unor miracole mai mari.
Totul este miracol.

Această credință a celor ce au reușit
să înțeleagă smeriți structura materiei
este la fel de profundă
ca cea a țărâncilor bătrâne
care sărută icoanele,
atât de profundă, încât
nu mai simte nevoia să deseneze aureole și bărbi
după chipul și asemănarea Misterului-Tată.

DOUĂ TUNELURI

Sub ochii mei
de când mă știu
timpul nu e în stare
să se hotărăscă
în ce direcție va curge –
se rostogolește când înainte, când înapoi,
spre un capăt sau altul,
la fel de necunoscute amândouă,
la fel de imposibil de imaginat:
două tuneluri branșate la viață
înainte de început
și după sfârșit,
fără să știu dacă
sfârșitul și începutul
sunt legate
pe cealaltă parte
între ele.